

[Arbejdsministeren]

mener, det netop i en økonomisk krisetid er vigtigt, at vi på tværs af de politiske skel i folketinget forstår at markere tilslutning til den støtte, der gives til de mest udsatte grupper på arbejdsmarkedet. Jeg var derfor glad for hr. Enggaards positive bemærkninger.

Regeringen kan imidlertid ikke medvirke til det ændringsforslag, som venstre og de konservative har stillet om at afkorte forlængelsesperioden fra 3 år til 1 år. Det hænger sammen med, at vi tror, det er en uheldig ting, at man skaber den usikkerhed, der bliver resultatet hos kommunerne, hos arbejdsmarkedet, hvis man kører med en så kort forlængelsesperiode. Derfor mener vi, det er vigtigt, at vi, i lighed med hvad jeg sagde om foranstaltningerne vedrørende de unge, har en så rimelig lang forlængelsesperiode, at den giver ro over arbejdet i kommunerne, i arbejdsmarkedsnævnene og i det hele taget på arbejdsmarkedet.

Jeg har svaret på spørgsmålet om sanktioner. Regeringen mener, at den rigtige vej at gå er den, som jeg angav før, og som jo direkte inddrager arbejdsmarkedets parter.

Jeg kan forstå på fru Grethe Fenger Møller, at det konservative folkeparti, selv om dets ændringsforslag skulle blive vedtaget, alligevel ikke agter at stemme for lovforslaget, og det viser, at det måske er lidt svært at overtale andre partier til at medvirke til deres gennemførelse.

Jeg har allerede i forbindelse med mit svar til hr. Enggaard svaret på de øvrige ting, fru Grethe Fenger Møller fremførte, men jeg vil gerne endnu en gang understrege det, jeg sagde under førstebehandlingen, nemlig at det efter min opfattelse er helt uretfærdigt at påstå, at jobtilbudsordningen ikke har fungeret. Det er rigtigt at sige, at jobtilbudsordningen ikke har fungeret tilfredsstillende, forstået på den måde at der er folk, der vender tilbage fra et jobtilbud til ledighed. Det er også rigtigt at sige, at den private sektor ikke har levet op til det antal jobtilbud, vi havde håbet ved ordningens iværksættelse. Men det er uretfærdigt på det grundlag at forkaste hele ordningen. Hvor havde de mange tusinder af langtidsarbejdsløse været henne, hvis ikke jobtilbudsordningen havde været en realitet?

Jeg mener i virkeligheden, at man kan vende de tal på hovedet, vi talte om før, og vise, at det trods alt er lykkedes at skaffe me-

re end halvdelen af de langtidsledige en fastere tilknytning til arbejdsmarkedet og at give det mindretal, det ikke lykkedes at hjælpe i første omgang, trods alt et bedre grundlag for at blive på arbejdsmarkedet.

Så skal jeg lige over for fru Lilli Gyldenkilde gentage, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen, nemlig at regeringen stadig væk er glad for, at SF nu er kommet til fornuft vedrørende jobtilbudsordningen; det skal de bestemt ikke høste nogen utak for. Det var et fejlgreb, de begik i sin tid, men det har de erkendt nu, og det synes jeg er meget positivt.

Derudover vil jeg gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at regeringen, som er mindst lige så positiv over for efterlønsordningen som fru Lilli Gyldenkilde, ikke har det synspunkt, at det er ønskeligt i sig selv, at så mange mennesker som muligt kommer på efterløn. Regeringen har det synspunkt, at så mange som muligt, der i øvrigt har en fast tilknytning til arbejdsmarkedet, har mulighed for at gå på efterløn. Vores principielle synspunkt er, at det skal være en ret, en mulighed, for den enkelte, ikke at nogen skal presses ud af arbejdsmarkedet for at give plads til andre; tværtimod har vi altid fastholdt, at det drejede sig om en frivillig ordning. Med de overgangsordninger, der er foreslået ved forlængelsen fra de fem til de ti år, er der sikret alle, der har haft en berettiget forventning om at kunne gå på efterløn efter den nugældende ordning, en mulighed for fortsat at gøre det. Derfor mener jeg, at også fru Lilli Gyldenkilde med sin positive holdning til jobtilbudsordningen burde kunne stemme for lovforslaget ved dets endelige vedtagelse.

Lilli Gyldenkilde (SF):

En historisk ukorrekthed bliver ikke mere korrekt af at blive nævnt op til flere gange, og jeg skal derfor gentage, hvad jeg sagde under førstebehandlingen.

Når socialistisk folkeparti dengang ikke kunne gå ind for jobtilbudsordningen, skyldes det følgende: lovforslagene om jobtilbud og efterløn blev fremsat samtidig og blev førstebehandlet sammen, men efterlønsordningen blev udrenset under forlig med nogle af de borgerlige partier, og ud fra den betragtning, at det bedste nu var taget ud af denne